

Mariæ Bebudelse

Tid og sted: 22. marts, kl. 9.00 og 10.30 i Jerlev og Ødsted

Salmevalg

Lovet være du, Jesus Krist, 108

Fyldt af glæde (Ødsted), 448; Ånd over ånder, 299 (Jerlev)

Nu kom der bud fra englekør, 71

Under korset stod med smerte, 196

Vi rækker vore hænder frem, 367

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Da Elisabeth var i sjette måned, blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret, til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus. Jomfruens navn var Maria. Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: ”Herren er med dig, du benådede!” Hun blev forfærdet over de ord og spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde. Da sagde englen til hende: ”Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en

søn, og du skal give ham navnet Jesus. Hans skal blive stor og kaldes den Højestes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige.” Maria sagde til englen: ”Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.” Englen svarede hende: ”Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn. Også din slægtning Elisabeth har undfanget en søn, nu i sin alderdom. Hun, om hvem man siger, at hun er ufrugtbar, er i sjette måned; thi intet er umuligt for Gud.” Da sagde Maria: ”Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!” Så forlod englen hende.

Prædiken

At få et barn er det største under, et menneske kan opleve. Tænk, at noget så vidunderligt som et spædbarn, kan komme ud af noget så vidunderligt som et samleje. Det kunne jeg godt have undt Jomfru Maria – altså

samlejet! Men når hun nu skulle føde Guds søn, så måtte det vel også ske på en helt speciel måde.

Kort efter Jesu fødsel sad Maria på en smuk formiddag og vuggede Jesus i sine arme; alt imens hun nød forårets livgivende sol varme hver eneste muskel, og hvert eneste led i kroppen. Der var udsigt over dalen uden for Betlehem, hvor citronlunde og olivenlunde lå side om side. Den friske formiddagsbrise bragte en skøn duft med sig fra Citrontræernes blomster. Tæt ved terrassen, hvor hun sad og nød solen, rislede en bæk med det klareste vand. Jesus sov. Han snorkede en smule. Maria var lykkelig.

Men netop i det øjeblik sneg en tanke sig ind i Maria: Kunne hun undgå at spolere det lille barn? Kunne hun beskytte det barn, der fuldstændig uvidende om lidelse og død sov så trygt i hendes arme? For med det største under et menneske kan opleve, følger også bekymringer og angst. Maria kunne dette øjeblik have sunget med på dåbssalmen: Fyldt af glæde over livets under, med et nyfødt barn i vore hænder. Sådan sad Maria denne skønne forårsformiddag og hvilede i øjeblikket; men da sneg

angsten sig ind i Maria, og hun kunne synge videre i salmen: Fyldt af bæven foran ukendt fremtid lægger vi vort barn i dine hænder. Da Maria sang ordene, ”lægger vi vort barn i dine hænder”, kom hun til at tænke på englen – Gabriel hed han. Han havde sagt: ”Frygt ikke, Maria. For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus.” Maria fandt tryghed i englens ord, og hun følte, at troen fødtes i hende. Hun kunne ikke beskrive troen, men hun mærkede en ubestemmelig tillid til, at Gud ville hende det godt. Hun var ikke et øjeblik i tvivl om, at Gud var med hendes barn, for som Jesus lå der i hendes arme og snorkede, kunne man ikke andet end elske ham. Men at Gud var med Jesus, var det ensbetydende med, at alt ville være godt?

Englen havde sagt til hende, at barnet også var Guds søn, og at han var bestemt for store ting. Hun forstod ikke, hvordan det barn, hun havde født, kunne være Guds søn. At Gud og et menneske var forenet i det lille barn. Hun havde altid forestillet sig, at Gud var et andet sted. At Gud bar verden. Eller at Gud fyldte himlen. Eller at Gud var i det

allerhelligste rum i templet i Jerusalem, hvor intet menneske måtte sætte foden. Men at Gud skulle være så nær Maria, som Jesus i hendes arme, og at Gud var lige så skrøbelig som barnet; det kunne hun ikke forstå.

Maria havde svaret englen med de ord, der faldt hende ind: ”Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord.” Hun anede nok, at det ikke ville blive et let liv. Når hun tænkte tilbage på Guds udvalgte i Det Gamle Testamente, så havde de sjældent haft et let liv. Da Gud havde ladet David salve til konge, gik der mange, mange år, inden han kunne bestige tronen. Først opnåede han hæder i Sauls hær, men på grund af den hæder, blev han i mange år forfulgt af Saul. Han levede under kummerlige forhold og måtte konstant være på vagt, for at Sauls mænd ikke skulle finde ham. Det var bestemt ikke sådan et liv hun ønskede for sin søn. Men hun, Maria, hvad kunne hun andet end adlyde, når Gud befalede?

Det var tunge tanker, der pludselige fór igennem Maria på denne skønne forårsformiddag, hvor solen stadig

skinnede, duften af citrontræer hang i luften og vandet fra bækken rislede ned over den stenede jord.

”Lad det ske mig efter dit ord.” Sådan havde hun sagt. Men hun vidste ikke, hvad det ville indebære. Mange, mange år senere, på en sort og lang fredag, stod hun og så på sin søn. Der var ingen varm sol og ingen skøn duft fra citrontræernes blomster. Det var midt på dagen, men dagen var mørk som natten. Ikke en vind rørte sig. Luften var lummer som aldrig før, den lagde sig som et klamt mølædt klæde over hele kroppen. Stanken fra ligene, der flød på højen, hvor de befandt sig, var næsten ubærlig. Højen hed Golgata. Det var her, romerne korsfæstede lovbydere. Maria så op på sin korsfæstede søn. Hun huskede sine ord til englen, dengang hvor alt var godt, og hun var lykkelig: ”Lad det ske mig efter dit ord.” Nu græd hun, og der syntes ingen ende på hendes tårer og hendes sorg. Maria fortrød bitterligt, hvad hun dengang havde sagt. Flere gange havde hun tryglet Jesus om at bruge sit liv på noget andet. Det var for hendes skyld meget bedre,

hvis han tog Maria Magdalena til sin hustru og slog sig ned som tømrer i en landsby langt fra Jerusalem.

Jesus var fristet. Han kunne få mange børn; han kunne leve et langt og lykkeligt liv, som en retskaffen, ordentlig og respekteret mand. Der havde været mange fristelser i Jesu liv. Den største fristelse var magten. Han kunne være blevet konge i Israel. Han havde set det i øjnene på folkemængden, da han mættede fem tusind mand med to fisk og fem brød: de ville gøre ham til konge. Han var fristet af sin egen magt. Han kunne helbrede de spedalske, gøre blinde seende, give døve deres hørelse tilbage, uddrive dæmoner – og han kunne stilne stormen ude på søen. Havde han ikke magt til at gøre, hvad han ville? Det havde han. Men han var en anden slags konge. Hans trone stod ikke i sale beklædt med marmor og de prægtigste kunstværker. Hans krone var ikke af guld. Hans klædning var ikke af et fornem stof. Han havde ingen undersåtter. Han red ikke på rigets fineste hingst.

Jesus var konge for dem, som ingen ville være konge for. Han gik blandt udstødte, landsforrædere, forbrydere,

spedalske, besatte, døve, stumme, blinde, lemlæstede og prostituerede. Han red på et æsel. Han bar en simpel kjortel. Hans krone blev lavet af torne. Og hans trone? Hans trone stod på Golgata. Hans trone var korset.

Inden Jesus blev taget bort af de romerske soldater i Getsemane have, bad han. Han bad: ”Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig.” Og så sagde han nogle ord, der mindede om de ord, Maria havde sagt til englen: ”Dog, ske ikke min vilje, men din.” Det er en svær bøn at bede, når man ved, hvad der skal ske. Men Jesus vidste det fra begyndelsen. Hele sit liv levede han ud fra ét eneste bud: Du skal elske din næste. Jo, han vidste, hvor det bar hen. Når man altid kun er der for den anden, så er man der ikke for sig selv. Så ender det uundgåeligt med, at man en dag må dø for den anden.

Men Maria stod ved korset og græd. Hun vidste, at hendes søns liv var stort. Men han var ikke blevet konge, som englen havde sagt til hende. Han var dømt som forbryder, pint og korsfæstet. Og om kort tid ville han dø.

Der er langt fra de lykkelige omstændigheder, Maria oplevede, og så til Jesu død. Den forårsformiddag, hvor Maria sad lykkelig i solen og undrede sig over livets under, gled der et kort øjeblik en sky for solen som et varsel til Maria om, at det en dag ville blive langfredag. Det største under er at få et barn. Den største sorg er at opleve, at døden brutalt river barnet væk fra en. Det skal jo ikke afholde os fra at føde børn, men det er den største sorg, fordi det er den største kærlighed.

Fortællingen om Maria og hendes søn, Guds søn, Jesus Kristus, slutter ikke langfredag. Gud lod en Jomfru føde sin søn, Jomfru Maria. For Gud er det muligt! Og Gud lod Jesus Kristus stige genfødt ud af graven. For Gud er det muligt! Gud har genfødt Noah i dag/Gud genføder os i dåben, og sådan har Gud givet os/Noah del i Jesu genfødsel – altså i Jesu opstandelse.

Det betyder ikke blot, at Noah/vi har fået en forjættelse om evigt liv. Det betyder, at Noah/vi har fået troens gave. Tro er at se Gud i vores næste. Tro er, at vi alle er en del af fællesskabet. Tro er at leve i og af fællesskabet. Det

betyder ikke, at alt er godt, og at sorg og smerte ikke længere findes. Det ved vi, det gør. Det betyder derimod, at vi har fået et fællesskab, hvor vi er forpligtede på hinanden, når vi er ensomme, syge, ramt af sorg og smerte eller når modløsheden har overtaget vores lyst til at leve.

Den skønne forårsformiddag sneg en tanke sig ind i Maria: Kunne hun undgå at spolere det lille barn? Kunne hun beskytte det barn, der fuldstændig uvidende om lidelse og død sov så trygt i hendes arme? Nej, det kunne hun ikke, men hun kunne elske barnet og bede til, at der også levede en næste for ham et sted i den store verden. Hun troede det. Amen!